

17 januari 1999

Dag 1 en 2

21.10 uur: Het vliegtuig van Egypt Air vertrekt. We zitten al vanaf 18.00 uur op het vliegveld en eigenlijk hadden we al om 16.20 moeten vertrekken. Om 14.30 uur kregen we, van een chagrijnige mevrouw, te horen dat het vliegtuig verlaat was en dat het om 19.30 uur zou vertrekken. We zijn nog even naar huis gegaan en hebben daar koffie gedronken en een paar spelletjes meegenomen, zodat we ons niet zouden vervelen. Voordat we moesten instappen kwamen we in gesprek met een 60+ mevrouw. Ze vertelde dat ze op de bonnefooi naar Aswan ging. Ze was een Nederlandse en was twee keer met een Egyptenaar getrouwd geweest.

Daarna kwam een Egyptenaar bij ons staan. Hij woonde in Nederland. Hij was opgeleid in Egypte voor maatschappelijk werker, in Nederland aangekomen bleek zijn diploma niet erkend. Hier ging hij aan het werk in de horeca en daar heeft hij zijn diploma's voor gehaald.

In het vliegtuig bleken onze plaatsen helemaal geen extra beenruimte te hebben, dit terwijl we er wel om gevraagd hadden. Het bleek dat Egypt Air zowel tijdens de heen als de terugreis de plaatsen gewoon van achter naar voor opvult en geen rekening houdt met speciale wensen. Pas als het hele vliegtuig vol is en de voorste rijen nog leeg zijn mogen mensen met kleine kinderen en eventuele gehandicapten zich gaan verplaatsen naar de voorste rijen. We hadden ons voorgenomen vooral veel te lachen. Toen we naar de plaats met extra beenruimte verhuisde, naast de vluchtdeur, zagen we dat de handel van de deur met breed ducttape vastzat. Ik wees Wilma op de prachtige zilveren decoratie en prompt was de toon van lachen gezet.

We kwamen om 2.00 uur plaatselijke tijd aan in Caïro (niet geslapen) en ik kon nauwelijks nog op m'n benen staan. Met 'n veredelde vorkheftruck waarop een container was gemonteerd werden we uit het vliegtuig gehaald. Het licht ging uit zodra we in beweging kwamen en weldra werd het duidelijk waarom er relingen waren waaraan stukken touw hingen. We maakten een paar keer een vrije val van 10 cm en moesten ons, onder een luide gil van mij en een lachsalvo van de Egyptenaar, vastgrijpen.

Toen we in de aankomsthal aankwamen om onze visa te regelen zagen we onze travel-agent al staan. Door de rolstoel gingen alle deuren voor ons open. In het traject tot de douane ging het gladjes. Daarna moest Wilma achter in de rij aan sluiten en ik was samen met de duw-Egyptenaar door de douane. Er kwam een man op me af en vroeg mijn paspoort en daarna wilde hij m'n ticket naar Luxor en mijn bagage couponnen.

Ineens realiseerde ik me dat ik alles had afgegeven. Wilma was nog steeds niet te zien. Ik moest mijn bagage van de band zoeken, maar die kwam maar niet. Na een kwartier was Wilma er weer en zij vertelde dat zij haar bagage al weer had. Mijn bagage liet nog een half uur op zich wachten. Daarna kregen we weer onze paspoorten terug en konden we op weg naar het vliegtuig. Weer met dezelfde vorkheftruck en onder begeleiding van de man die geen engels sprak maar voortdurend op elke vraag reageerde door naar zichzelf en daarna naar ons te wijzen en dan het gebaar van het vliegen te maken.

Het was de bedoeling dat deze communicatie ons gerust zou stellen. Het zorgde er in ieder geval voor dat we erg vrolijk bleven. Om 4.00 uur vertrokken we weer richting Luxor en om 5.30 uur stonden we in de aankomsthal omgeven door een paar slaperige militairen met mitrailleurs en een aantal (11) goedwillende mannen die ons naar een lege parkeerplaats duwden. Daar stonden we dan. Wilma ging met een man naar binnen en zocht het telefoonnummer van de boot dat bleek ze echter thuis te hebben liggen. Ze belde naar huis, 5.45 uur, en kreeg het nummer van de boot 'MS de Sohail'. (Even meende ik een aangepaste reis te hebben. MS stond natuurlijk voor motor ship.) Daarna zag ze een geüniformeerde man, hij bleek engels te spreken en een auto te bezitten. Wilma vroeg hem of hij ons naar de boot wilde brengen. Ik kon nauwelijks nog op mijn benen staan. Ik meende dat een Nijlcruise handig zou zijn zodat we niet bus in bus uit zouden hoeven stappen met excursies. We zouden nu van plaats naar plaats gevaren worden. Ik had alleen geen rekening gehouden dat de kade en de Nijl een hoogteverschil van minstens 30 treden had en de trappen niet van leuning maar van touwen voorzien waren. Onze chauffeur/vreemdelingenpolitie, die ons van het vliegveld naar de boot bracht, zag mijn uitdaging, hoe kom ik aan boord. We werden verwelkomd met luid gezang uit de minaretten en ik werd door een aantal passanten en een militair aan boord (M.S de Sohail) gehesen / gebracht.

Nadat we hadden ingecheckt zijn we om 7.00 uur in bed gerold en hebben geslapen tot 11.30 uur. Er werd op onze deur geklopt en er werd ons gevraagd mee te gaan naar een andere 5 sterren boot de M.S De

Splendor. Mohammed, onze trouble-agent, vroeg waar we waren die afgelopen nacht en vroeg ons een verklaring naar zijn baas te schrijven. Bij de 'Splendor' waren ook weer de treden en een loopplank zonder echte reling maar er was een touw waar je je aan vast kon houden. Het bleef een aangepaste reis. (Eerst hadden we vluchtnummer M.S. 881 en nu bleken onze boten ons te herinneren aan mijn ziekte. Aan het eind van de reis had ik bijna vergeten waar het om ging als ik het over MS had.)

We vonden het prima en lieten alles over ons heenkomen. Op 'De Splendor' werden we verwelkomd met een Egyptische champagne (hibiscus zonder alcohol). Daarna kregen we onze kamer te zien, een prachtige kamer zonder geronk van de motoren en dicht bij het restaurant. Na een uitgebreide lunch (pasta, aard., rijst, 3 soorten vlees, 5 soorten groente salades, 3 soorten warme groenten) werden we om 14.00 uur in de hal verwacht om kennis te maken met onze gids, Osama.

Hij bleek onze privé-gids te zijn die privé vervoer regelde, gezien het feit dat wij de enige gasten waren die bij Viking travel hadden geboekt. We begonnen de vriendelijkheid en alle aandacht wel wat verdacht te vinden en daar bleven we ons over verbazen tot het laatste moment van onze droomreis.

We zijn direct daarna naar de Karnack tempel gegaan. Dit is een tempel die is opgebouwd in 2.000 jaar (=30 dynastieën= 30 farao's) van 1300 voor Chr. Erg indrukwekkend deze kennismaking met de Egyptische geschiedenis.

Vooraf de symbolen, zoals de lotus (gesloten en open), die veel gebruikt werden om de pylonnen te versieren en daar de betekenissen van waren erg indrukwekkend. Ik voelde me erg nietig door zoveel slimheid en door het feit dat de mensen al hun mogelijkheden durfden uit te buiten.

Er was een laan van 3 km lang met honderden sfinxen. De sfinxen die nu nog bij de Karnak tempel staan (ongeveer 40) hebben allemaal rams-koppen. Aan het eind van de laan (de laan is onderbroken door de plaats Luxor en er moeten nog eens honderden van deze sfinxen onder de huidige bebouwing liggen), die leidt naar de Luxor Tempel, staan er nog eens ongeveer tachtig. Deze hebben ze onthoofd en ze hebben ze in de laatste dynastie van farao-koppen voorzien.

In 1830 zijn ze pas begonnen met deze tempels weer uit te graven. Ze lagen vele meters onder het zand. Je kon zien wie op welk moment welk gedeelte had uitgegraven. Het kon zo zijn dat je 10 meter boven de grond een datum zag staan van 1850 met een franse naam erachter. Vijf meter daaronder een datum uit 1940 met een engelse naam. Hierdoor besef je dat dit alles echt onder het zand heeft gelegen en dat het toch zo goed geconserveerd is gebleven.

Nadat we dit immense (700 meter/ 350 meter) project hebben bekeken gingen we naar Luxor Tempel. We werden er weer naar toe gebracht door onze privé-chauffeur.

Inmiddels had ik al een paar keer een aanbod op mijn fiets gehad. Het meest bijzondere aanbod was: Eén kameel voor jouw en één voor de fiets. En dan moet je wel bedenken dat over het aanbod nog onderhandeld moet worden door het afdingen.

In de Luxor Tempel doen ze een ogenblik moeilijk over mijn fiets. Gelukkig kan Osama wat uitleggen en dan beslist een vrouw, die ineens uit het niets verscheen, dat ik er door mocht. We zijn erg onder de indruk van alles. Wel merken we dat we maar een korte nacht hebben gehad en ik merk dat ik moeite heb om me nog te concentreren op alle verhalen van Osama.

Op de terugweg zien we allemaal prachtig geklede meisjes, omdat het suikerfeest is begonnen.

Het is echt oosters zoals het straatbeeld er uitziet. Kinderen, mensen in gallabeyya's (ook kleine jongetjes), toeterende auto's, ezels, paarden, schapen en dat alles door elkaar heen.

Op onze kamer aangekomen vinden we een fruitmandje. Om 20.00 uur een heerlijk diner. Ibrahim, de chef van het restaurant, verzekert ons dat hij een oogje in het zeil zal houden en dat we altijd bij hem terecht kunnen. Er komen twee belgen aan ons tafeltje zitten en we hebben er veel plezier in om hun te vermaken. Ze heten Jos en Karien. Om 22.00 uur rollen we voldaan in ons bed en dan vertrekt de boot ook. Wilma slaapt al voor we echt varen. Dat kon ik weten, omdat zij mij luidruchtig liet weten dat ze sliep.

19 januari 1999

Dag 3

Om ongeveer 6.45 uur werd ik heerlijk uitgerust wakker. We zouden net de sluizen van Esna passeren. Ik zag een ongelooflijk grote dam met allerlei sluizen. Achteraf las ik dat de dam 874 meter lang en 9,5 meter hoog is. Er zitten 120 sluizen in het complex.

Ik heb toen nog even genoten van de prachtige zonsopgang en het fantastische Nijluiszicht. Wilma werd wakker door het zonnetje met de woorden: "Hé, lekker bedje". Zo werd ze dus iedere keer wakker.

Na een uitgebreid ontbijt om 8.00 uur zijn we naar het zonneterras gegaan en hebben ons gebogen over een poëtische fax naar het thuisfront.

We genoten van de prachtige tocht over de Nijl. Om 12.30 uur hebben we aangelegd in Edfu. Daar zijn we met Osama naar de Edfu tempel gaan kijken. Eerst hebben we de fax afgegeven aan een jongen. Hij zou zorgen dat het voor elkaar kwam.

Osama regelde voor ons een paard en wagen. Edfu is een heel klein arm plaatsje. Het leven speelt zich daar vooral op straat af. Je ziet er een enkele auto, maar vooral veel paard en wagens. Het leek erop dat zij het vooral van het toerisme moesten hebben.

Een compleet gekkenhuis. De wegen waren niet eens geasfalteerd. Omdat het vakantie was i.v.m. het einde van de ramadan, waren er weer heel veel kinderen met hun geiten, ezels en eten op de straten.

Bij de markt zijn we uitgestapt en weer was ik de attractie in plaats van de omgeving. Iedereen kwam om mij en m'n fietsje staan. Ze vroegen wat hij gekost had en voor hoeveel ik hem kwijt wilde. Osama hield de mensen een beetje bij ons weg.

Op de markt sprak een man ons aan en mij vroeg of wij een gallabeyya wilden kopen. We vertelden hem dat we dat op de terugweg zouden doen.

De tempel van Horus, de valkgod, is de oudste tempel. De bouw is gestart in aug. 237 v.Chr. en 180 jaar later voltooid. Osama vertelde geweldig goed over de tempel en het was een uitstekende herhaling c.q. aanvulling van alle informatie die ik al had gelezen. Ik kon daardoor alles beter volgen.

In de tempel werd ik aangesproken door een groepje jongens die vroegen of ik op de foto wilde. Alsof we de beste vrienden waren, zo hielden ze me vast.

Op de terugweg kochten we onze gallabeyya. In een tentje zo groot dat m'n fietsje er precies in kon. Wilma kocht bij de concurrent. De jongen vroeg 400 EP. Ik was zo'n beetje zijn "MOM" en het was een kwartier later dat we het "eens" konden worden over de prijs. Wilma was inmiddels ook een beetje met galabeyya's rijker. Ze had een mooier setje voor een derde goedkoper dan dat ik het had. Ik was zo geschrokken van deze onderhandelingstechnieken dat ik op dat moment besloot niets meer te kopen. Ik ben niet bestand tegen zoveel charme.

Op de terugweg hebben we de banden van het fietsje op laten pompen en afgerekend met de jongen van de fax (40 E.P.).

Daarna om 14.00 uur weer aan boord.

Na 't eten op het zonnedek gezeten en genoten van het uitzicht. We voeren naar Ko Ombo. Om 17.00 uur werd de thee geserveerd. En toen het zonnetje weg was werd het tijd voor een trui.

Om 19.30 uur kwamen we in Ko Ombo. Daar zijn we naar de tempel gegaan, die gewijd is aan twee goden: de krokodillengod Sobek en Horus, de God van de ochtendzon, met de havikskop. Alles is dubbel gebouwd om jalousie te voorkomen. Wilma fotografeert zich rot.

Er was ook een hele diepe put. Aan de waterstand kon men zien hoe het met de waterstand van de Nijl was. Osama vertelde enkele verhalen over de wonderen van Egypte. Bv. dat wanneer je een appel in een piramide legt, hij na een maand nog fris is en de verhalen over Abu Simbel, een plaats die 150 km ten zuiden van Aswan (de zuidelijkste plaats die wij aandoen) ligt, dat 2,6 km verplaatst hebben. Het is, het eerste jaar dat ze hem verplaatst hebben, niet gelukt om de zon dat jaar twee keer de farao te laten beschijnen. De

farao staat achter in een hele diepe gang van 64 meter en de zon schijnt daar twee keer per jaar op. Alleen het jaar van de verhuizing lukte dat niet.

Toen we terug liepen zat er een van de wachten te slapen op zijn geweer. Ik liep vlak langs hem en wenste hem een 'goede morgen'. Hij schrok daar zo van dat hij van zijn geweer af schoof. Dit tot grote hilariteit van zijn collega's en van ons.

Toen we terugkwamen hebben we om 21.00 uur gegeten en we hebben ons weer vermaakt met Jos en Karien aan tafel. Onze kamerjongens Adel 1 en Adel 2 (de Adeles), hadden ons vooraf ingefluisterd een 'big big surprise....sssst big big secret' voor ons te hebben. Aan tafel hebben we gefantaseerd wat dat wel niet zou kunnen zijn. We besloten dat zij waarschijnlijk in ons bed zouden liggen.

Toen we naar onze kamer gingen stonden zij verwachtingsvol voor onze deur gepost. Het bleek dat ze een levensgrote pop hadden gemaakt met mijn kleren aan en Wilma's zonnebril op en ook haar hoofddoekje om. We hebben ons wezenloos gelachen.

Om 22.00 uur begon onze gallabeyya-party en wij verschenen in vol ornaat. Jos en Karien hadden ook willen komen maar zij hadden zich verslapen. We hebben die avond nog lekker gedanst en zijn toen tevreden naar bed gegaan.

20 januari 1999

Dag 4

Om 9.00 uur zijn we met de taxi, de enige luxe Europese auto die er stond, richting de Nasserdam gereden. We hadden de hele nacht doorgevaren en hadden aangelegd in Aswan. Er lagen 4 boten voor ons aan de kade en we moesten door die boten heen om op de kade te komen. We zagen boten de één nog mooier dan de ander. Sommige hadden een brede marmeren trap met koperen leuning en een, zo te zien kristallen kroonluchter, van 1 meter doorsnee, in het midden.

We reden ongeveer 15 km en passeerden ondertussen de 2 km lange Kleine dam. Deze hadden ze al twee keer opgehoogd tot 51 meter en hij was van graniet gemaakt. Hij had de breedte van een éénbaansweg en dan stonden er ook nog overal vaten als verkeersdrempels op. Onze chauffeur reed met een grote trefzekerheid over de dam. Ik had gehoord dat we niet mochten zwemmen in de Nijl in verband met de Bilharziose besmetting. Dus ik heb mogelijk wat bedenkelijk gekeken. Wilma was vol vertrouwen betreffende zijn rijstijl.

In 1960 zijn ze in opdracht van Nasser met de Aswan dam begonnen.

In 1970 overleed Nasser en hij heeft de opening, door Sadat, in 1971 niet meer mee mogen maken. Eén miljoen granieten blokken zitten er in de dam verwerkt. Het is een mammoetproject in samenwerking met Rusland. Er is een 20 meter hoge grote kroon neergezet als symbool voor de samen-werking.

Daarna gingen we naar de tempel van Philea. Deze ligt op een eiland in de Nijl. De tempel hebben ze in 1964 verhuisd naar een ander eiland. De gebouwen zijn gemeten en schoongemaakt en daarna in 37.363 stukken gezaagd en naar het andere eiland gebracht.

Het laatste stuk naar de tempel moesten we met een klein bootje en ik kreeg erge last van m'n evenwicht. Ik voelde me beroerd. Dit tot ontzetting van Osama en Wilma. Na vijf minuten op het eiland ging het weer een beetje en konden we onze excursie voortzetten.

Op de terugweg heb ik mijn ogen maar dicht gedaan en ging het wel beter. Helaas was 't kwaad geschied en bleef ik de hele dag misselijk en licht in m'n hoofd. Aan de kant werden we belaagd door een stel jongetjes die ons een muziekinstrumentje wilden verkopen. We kochten een 'rababba', 2 voor 20 pond.

Hierna gingen we naar een papyrus museum. We hebben gezien hoe hier het papier gemaakt werd, een heel bewerkelijk proces, en daarna konden we rond kijken. Helaas heb ik maar heel even kunnen kijken. Ook durfde ik niets meer te kopen. Wilma heeft nog even in dubio gestaan, maar heeft uiteindelijk ook niets gekocht.

Ik ben in de taxi gaan zitten en heb mogen meemaken hoe een buschauffeur ruzie maakte met onze taxichauffeur over het feit dat onze taxi nog 20 cm naar voren kon zodat hij dichterbij de stoep kon staan. Gelukkig kwamen Osama en Wilma eraan voor het tot een handgemeen kwam.

Daarna zijn we nog naar de 'onvoltooide Obelisk' geweest. We moesten een eind lopen. Ik mocht Wilma's kruk lenen. Het was een zware klus omdat we ook nog een stuk moesten klimmen. Osama vertelde hoe ze de 60 meter lange obelisk konden splijten van de rest van de granieten rots. Ze boorden gaten deden daar hout in en lieten het hout zwellen door het met water te begieten.

Om 13.00 uur kwamen we aan bij de boot. Nadat we door alle boten waren heengelopen kwamen we aan bij de laatste boot en zagen dat onze Splendor een ommetje aan het maken was en in het midden van de Nijl lag. Dit om een andere boot de kans te geven om er tussen uit te gaan en daarom hebben wij ons op de 'dynastieboot' vermaakt op de chesterfieldbank.

Achteraf hoorden we dat Juliet erg ongerust was waar de Hollanders wel niet bleven.

Ik ben gelijk toen we aan boord kwamen op bed gaan liggen en 's avonds om 20.00 uur was ik er weer een beetje. Wilma heeft 's middags nog met de fellucca om het botanisch eiland gevaren. Ze heeft daar erg van genoten samen met Osama. Zij kwamen kleine wastobbes met kinderen tegen. De kinderen maakten muziek tot vermaak van de toeristen en vragen daar ook hun baksjij (fooien) voor.

Mohammed de stuurman van de fellucca, vond de baksjij (fooien) niet voldoende en maakte nogal stampeij hierover met Osama. Deze heeft uiteindelijk bijgelegd.

Wilma ging aan het bovendek zitten nadat zij teruggekomen was. Ze sprak daar met Italiaanse Franstalige Belgische meisjes en met Jos en Karien.

's Avonds was er de Nubische avond. De Nubiërs zijn een volk dat vroeger in Nubië woonde. Dit was een onafhankelijke staat in Opper-Egypte. Tegenwoordig hoort Nubië helemaal bij Egypte. Toch hebben de Nubiërs nog een eigen cultuur en wonen in eigen wijken.

Deze Nubiërs kwamen met een aantal dansers en percussionisten een voorstelling geven.

Eén van de dansers gaf dansles aan een aantal mensen van de boot. Hij deed heel streng en pakte regelmatig de stok als dreiging om zijn gezag te laten gelden. We hebben vreselijk veel plezier gehad en gelachen tot we buikpijn hadden.

21 januari 1999

Dag 5

Vandaag een rustdag. De hele dag het zonnedek gelegen. Eigenlijk hadden we Aswan nog in willen gaan. Maar uiteindelijk waren we daar te lui voor.

Ik heb Wilma nog voorgelezen uit het boek 'Een goede man slaat soms zijn vrouw' van Joris Luyendijk.

Aan tafel hebben we weer ontzettend gelachen. Een ober heeft ons servetten vouwen geleerd.

Na de laatste vouwles vertelde Juliet dat ze eens ging kijken hoe het met haar man was. Ik bood aan mee te gaan kijken. Dat wilde ze niet want, zei ze, Hollanders pikken alles in. Haar schoonzus deed nog een duit in het zakje door te vertellen hoe een Hollander de Viagrapijl gebruikt (likje voor likje). Om te bekomen van het lachen gingen we naar onze kamer en daar vonden we een lijk onder ons bed tot vermaak van ons en de Adels.

's Avonds zijn we naar de disco geweest, Wilma heeft met Karien gedanst en ik heb met Jos gepraat. Hij vertelde o.a. over zijn werk als blauwhelm in Somalië

22 januari 1999

Dag 6.

Vandaag geen programma. We liggen bijtijds op het dek. Osama is vandaag vrij en is met een auto/taxi naar Luxor (anderhalf uur) teruggegaan. Met de trein zou het 3 uur geduurd hebben.

Om ongeveer 6.00 uur vertrokken we naar Ko Ombo. In Ko Ombo gaan we niet van boord. We hebben onze eigen excursie georganiseerd naar de stuurhut. De kapitein vertelde dat hij 500 kamelen heeft en dat hij Wilma voor 12 kamelen wil kopen (Juliet zei later: "en een ezel voor jou, wijzend op mij!"). Wilma wil zich er mee bemoeien en ik zeg Wilma, dat ik me over deze onderhandelingen zal buigen.

We hebben weer erg veel plezier en vragen ons af hoe het toch komt dat we allemaal van die aardige, leuke mensen ontmoeten.

In Edfu gaan we aan land. Als we ons aan wal begeven komt Hoessan op ons af en hij wil dat wij meegaan naar zijn winkeltje van 2½ bij 3½. Eerst willen we niet mee, maar om van het gezeur af te zijn besluiten we maar even, 5 min, mee te gaan. Hij vraagt of we thee willen?. O.k. thee dan. Hij stuurt een jongetje weg om thee te halen en hij begint mij, op een rare manier, een hoofddoekje om te doen. Met zijn navel tegen mijn navel. Ik heb het zwaar moeilijk om hem op een afstand te houden. Achteraf begrijp ik waarom hij mij

moest hebben. Ik heb mijn schouders niet bedekt. Het hoofddoekje moet tot drie keer toe opnieuw gedrapeerd worden. We worden hier wel erg vrolijk van.

Dan vind ik dat Wilma aan de beurt is. Wilma begrijpt meteen wat ik bedoel.

Ondertussen krijgen we voortdurend complimenten en daar zijn we natuurlijk niet tegen bestand. We lijken op zijn "mom". Waar heb ik dat eerder gehoord? Ik ben blij dat ik besloten heb niets meer te kopen.

Hij vraagt Wilma of ze nog een gallabeyya nodig heeft. Uiteindelijk heeft Wilma dezelfde gallabeyya gekocht als ik, alleen voor 140 EP minder....Ik wil er niet meer over praten.

Daarna kunnen we onze weg vervolgen, tenminste.....dat zijn we van plan.

Weer is mijn fiets een grote attractie. En weer werden we uitgenodigd om hier en daar thee te komen drinken. Ook een meneer die een paar dagen ervoor de fiets aan boord had gebracht verwelkomt mij alsof ik een lang verloren familielid ben. Hij vraagt ons ook mee te gaan om thee te drinken. Het is echt gratis zegt hij. Helaas vertrouw ik mijzelf en hen niet meer. En we proberen dus door te wandelen met ongeveer 6 kinderen om ons heen. Zij demonteren de fiets waar ik bij ben en ik roep op gegeven ogenblik: "Rot op" en zij herhalen het en blijven dicht bij ons. Eén kind houdt zijn voet voor mijn wiel en vraagt baksjisj. Ik kijk hem boos aan en hij zegt "rot op". Een van de kinderen vindt het erg leuk om ons te vergezellen en ons te waarschuwen als er weer een bus of auto luid toeterend wil passeren of als er een dood schaap langs de kant van de weg ligt.

Wilma laat zich fotograferen met een waterpijp en ik waarschuw haar dat zij daar voor zal moeten gaan betalen. En ja hoor. Helaas heeft zij ook geen klein geld mee. Opeens zien we een paar Duitsers van onze boot lopen en zij willen ons wat geld lenen.

We vonden het doodvermoeiend om hier te proberen te wandelen en besloten al heel snel om weer terug te keren.

We gingen even uitpuffen op het voordek, boven de stuurhut. Karien en Jos kwamen bij ons zitten. Karien vond de muziek door de luidsprekers wat hard. Ik heb daar toen de handdoek over heen gegooid. Op een gegeven moment ben ik over de reling gaan hangen en probeerde in de stuurhut te kijken. Ineens toeterde de kapitein. Ik schrok daar zo van dat ik bijna over de reling viel. Dit tot grote hilariteit van alle mensen die het zagen, inclusief de kapitein.

Om vijf uur zijn we thee gaan drinken. Johan en Maurice, Belgen uit Savelgem, zij hadden daar een bloemenzaak, zijn bij ons komen zitten en we hebben wel een uur lang moppen zitten tappen en we hebben ons buikpijn gelachen.

23 januari 1999

Dag 7

Vandaag wordt het een drukke dag. We gaan naar het Dal der Koningen. Osama ontmoeten we en om 9.00 uur gaan we op pad met.....Mohamed de taxichauffeur.

We rijden door de buitenwijken van Luxor. Het is nog vroeg en de straten zijn dus niet druk en wel schoon. We zagen in de buitenwijken gazonachtige veldjes. We horen dat dit kleine suikerriet plantages waren. Het was erg druk met ezels, kamelen en mensen in gallabeyya's. Hier en daar liepen kleine spoorlijntjes, deze werden gebruikt voor het vervoer van het suikerriet. Mensen en kinderen zag je i.p.v. snoep suikerriet kauwen.

Dicht bij het Dal der Koningen zie je huizen met versieringen en schilderingen met voorstellingen van een gemaakte pelgrimstocht of van geliefde transportmiddelen. Dit terwijl het volgens de Koran niet is toegestaan afbeeldingen te vereren.

We stoppen bij de beelden van Memnon oftewel de Kolossen van Memnon.

Ze zijn 21 meter hoog. Eén arm is 4,5 meter lang en een hand is 1 meter lang.

Ze zijn uit één stuk kwartsteen gehouwen en staan als twee wachters bij de ingang van het Dal der Koningen. In 27 v. Chr. werd het rechterbeeld verwoest en het heeft 200 jaar geduurd voor het weer was gerestaureerd. Het lied, dat werd veroorzaakt doordat de wind in een holte in het bovenlichaam woei, is nooit meer terug gekeerd.

In de 18e dynastie vanaf ongeveer 1550 v Christus werden er geen piramides meer gebouwd, Wetenschappers hebben zich over de reden hiervan het hoofd gebroken; waarschijnlijk hebben verschillende factoren hierin een rol gespeeld. De piramide, die gold als symbool van de onsterfelijkheid van de goddelijke koningen werd niet helemaal losgelaten. De 500 meter hoge Al Qurn rijst als een natuurlijke piramide boven het dal uit.

Met een klein locomotiefje reden we naar de graven. We zien ook het graf van Toet-an-Chamom. We zijn hier niet in geweest. Alle graven, behalve dat van Toet-an-Chamon, zijn leeggeroofd en alleen in de zijvertrekken voor het eigenlijke graf staan afbeeldingen waar welke schatten in de graven hebben gezeten. Wel zijn we in het graf van Ramses de derde en nog 3 andere graven geweest. De graven zijn diep en vol ontzag bekijk ik de bouwkunst. Ook de symbolen en de hiërogliefen zijn weer indrukwekkend. Wilma is nog een graf in geweest met twee sarcofagen erin. Eén ervan was van een foetus van 6 maanden. Het was een zeer vermoeiende tocht maar zeker de moeite waard. Wilma gaat samen met Osama nog naar een ander graf en ik zit ondertussen in het zonnetje.

Daarna gaan we naar een albastenfabriekje. Ik ben argwanend overal waar ik iets kan kopen, maar het is zo verleidelijk. Weer krijgen we uitleg, oei.... Thee....scarabees en een ketting.....oei.....oei! Gelukkig heb ik geen geld bij me. Ik ben altijd erg nieuwsgierig naar de prijs van iets, maar ik houd heel hard m'n mond dicht. Ze maken er prachtige zaken en ik vind het werkelijk jammer dat ik niet durf te vragen naar de prijzen. We krijgen nog een stukje albast mee. De ketting en scarabee wil ik achterlaten, maar de eigenaar komt me achterna en hangt het me alsnog om. Ik voel me zeer ongemakkelijk en onbeleefd.

Daarna gaan we naar de tempel van Hatsjpoet. Zij is een vrouw die als man door het leven ging. Ze had overal afbeeldingen van haarzelf in de muren laten maken. Toetmoses heeft deze grotendeels vernietigd. Hatsjpoet was zijn tante, stiefmoeder, schoonmoeder en halfzuster. Verder heeft de tempel erg veel te lijden gehad van natuurrampen, maar nu zijn ze hem weer aan het restaureren. Eén van de afbeeldingen was die van de Godin Hathor in koeiengedaante. Zij is de godin van de liefde en van de muziek. Daar wil ik wel een foto van samen met Wilma. Als ik met de rug naar de tempel sta heb ik een prachtig uitzicht. De afscheiding tussen de woestijn en de vruchtbare grond. Vroeger liep de Nijl tot vlak bij de tempel en waren er prachtige plantsoenen en gazons.

's Avonds is er Egyptische avond en gaan we weer heerlijk uit onze bol. Juliet en haar man zijn er ook. Er is een buikdanseres en die vraagt Wilma en mij om te dansen. Dit tot groot vermaak van de Egyptische mensen. Dit is een waardige afsluiting van onze reis.

Als Wilma 's nachts om 1.00 uur op de kamer komt gaat ze haar koffer nog inpakken.

Om 5.30 uur worden we gewekt en kunnen even thee drinken in de lounge.

Daarna betalen we onze drankrekening. In het vliegtuig bemerkten we dat deze minstens 100 EP te hoog is. We worden uitgezwaaid door de crew en kunnen met Mohamed mee naar de taxi. We gaan eerst naar een andere boot om andere Nederlanders op te halen. Deze mensen hebben ook een fijne reis gehad, alleen.....de kamer was smerig, de gids niet betrokken en en en .... We krijgen een hekel aan die mensen. Gelukkig hebben we ze niet zo vaak meer gezien.

Op het vliegveld is er niet direct een rolstoel voorhanden. Wilma wordt niet lekker. Ze moet even gaan zitten. Het is echt een gekkenhuis, alle mensen proberen zo snel mogelijk de koffers op de band te krijgen. We dringen er bij Mohamed op aan een rolstoel te versieren. Nadat de hal zo'n beetje leeg is komt er dan eindelijk een rolstoel. Hij heeft drie ronde wielen en één driehoekig wiel. Bovendien, als ik er in ga zitten, klapt de stoel in.

Om 7.45 uur zou het vliegtuig vertrekken. Wij zijn dan net voorzien van een rolstoel. De bekende container op wielen komt om ons weer naar het vliegtuig te brengen. Als we daar aankomen zijn we verbaasd als we merken dat er nog niemand in het vliegtuig zit. We vragen waar de andere passagiers blijven. Ze wijzen ons naar de motor onder de vleugel van het vliegtuig, die moet nog gemaakt en weer opgehangen worden. We blijven vol vertrouwen!!

We krijgen drinken en een broodje en we worden als VIP's behandeld. De hoofdpurser is verkouden en Wilma is na 10 minuten al bezig hem te masseren. We praten leuk en Ibrahim, zoals hij heet, biedt ons aan bij hem te logeren als we het vliegtuig niet halen. We gaan nog even lekker in het zonnetje zitten op een paar kratjes. De vleugel is om 10.00 uur klaar en we vertrekken naar Caïro.

In Caïro moeten we weer één uur wachten voor we uit het vliegtuig gehaald worden. Uiteindelijk worden we met grote spoed uit het vliegtuig gehaald en naar een ander vliegtuig gebracht en daar gaan twee Belgische vrouwen ook mee. We dringen aan op spoed. Ons vliegtuig zou 12.00 uur vertrekken en het is 12.00 uur.

Ons vliegtuig wordt tegengehouden en onze formaliteiten met grote snelheid afgewikkeld.

Om 12.45 uur vertrekken we.

Het is een prettige reis en weer hebben we leuke contacten. Om ongeveer 17.00 uur zetten we voet op Nederlandse bodem en gaat alles weer geregeld en zonder verrassingen.

Herinnering aan Egypte

Wat zien

Wat.....??

Wat een weer

Weer....??

Wat weer zien

Wéér...!!

Wat een weerzien

Weerzien

Geluk in ons leven